

Kuncz Hanna 8. a

A csodafa

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, élt egy kis faluban egy öregember és az ő egyetlen fia, Levente. Nagyon szegények voltak és a fiú édesapja is egyre gyengébb állapotba került, aki hosszas gyógyításra szorult. Levente nagyon elkeseredett, hisz édesapjáról gondoskodnia kellett, azonban így nem volt idő a pénz keresésére, és nem mindig tudott ételt tenni az asztalra. Édesapja gyógyszerei nagyon drágák voltak, egyre jobban szűkölködtek, a tüzelőfát sem tudták biztosítani, pedig a tél is a nyakukban volt. Ha a hidegben kellene átvészelnie a telet, a beteges édesapa állapotát nagyon megviselné. Egyik nap az apa ezt mondta a fiának:

-Fiam, nem bírom nézni, ahogy velem együtt szenvedsz. Menj el és láss csodát! Én majd megpróbálok gondoskodni magamról, de kérlek, keress megélhetést a jövőd érdekében! A fiú nehezen, de elbúcsúzott édesapjától, hisz tudta, hogy csak így tudja megmenteni az ő szeretett apját, ha pénzt szerez a gyógyszereire. Elment és hosszas vándorlása során egy sűrű erdőbe érkezett. Sötétedni kezdett, így éjszakára menedéket kellett keresnie. Egyszer csak megpillantott egy kis házikót, tétovázás nélkül bekopogott. Egy öregasszony nyitott ajtót, aki örömmel fogadta a vendégét, Leventét, hisz már rég nem találkozott emberekkel. A fiú elmesélte bánatát, amit persze az asszony nem szeretett volna segítség nélkül hagyni, így egy magot adott a fiúnak és ezt mondta:

-Fiam! Nehéz időket éltek édesapáddal, én segíteni szeretnék nektek. Fogd ezt a magot és menj el! Ültesd el, gondozd lelkiismeretesen és hidd el, örömben lesz részed. Az Úr adta nekem még ezt a magot és én megígértem, hogy akinek segítség kell, én megteszek minden telhetőt, mégpedig az Úr ajándékával. Isten áldjon Levente!

A fiú hazament az ajándékával, hisz úgy érezte, ezzel mindent meg fognak oldani, ahogy az öregasszony ígérte neki. Ám az édesapja nem osztozott az örömeiben. Nagyon megszidta a fiát, hogy csak egy szem maggal tért haza. Biztos volt, hogy az asszony átverte és csak rosszabbodni fog a helyzetük. Levente apjával ellentétben bízott és mindent úgy tett, ahogy az asszony mondta neki. A magból egy szép fa cseperedett, ami meglehetősen gyorsan nőtt. Sajnos, az édesapja állapota viszont rohamosan romlott. Levente sokat imádkozott édesapja javulásáért és szíve mélyén a fa csodájára mindig is várt és reménykedett. Egyik nap a fiú nem bírta felébreszteni édesapját, nagyon elkeseredett, hisz úgy érezte teljesen átvették és az édesapjának mindvégig igaza volt. Álmában azonban megjelent Isten és ezeket a szavakat mondta a fiúnak:

-Levente! Én tudom, te hiszel az öregasszony szavában és szíved mélyén még mindig abban reménykedsz, hogy a mag, mit még én adtam az anyókának segíteni fog rajtatok. És igen, meg fog oldódni minden, csak nyerd ki a fanedvét és önts az édesapád szájába egy keveset! Levente ekkor hirtelen felriadt és mindent úgy tett, ahogy az Úr az álmában mondta neki. Nedvet nyert a fából és az édesapja szájába öntötte, aki csoda folytan meggyógyult és

felébredt. Az apát mintha kicserélték volna, erős emberként ébredt fel, tele volt életkedvvel, aki már nem az ágyban betegeskedett, hanem a tűzifát is képes volt gyújtogatni. A fiú nem győzte édesapjának elmesélni mi történt vele, hogy az asszony igazat mondott, az Úr is megjelent az álmában és a fanedv milyen csoda folytán segített. Az apa számára hihetetlen volt, ami vele történt, nagyon meglepődött, persze szívében lelkiismeret furdalás volt, amiért nem hitt a fiának. Ez a csoda még jobban összekovácsolta a családot. A fiú persze nem haragudott édesapjára, hanem hálát adott az Úrnak, hogy újra együtt lehetnek és az apa is teljes mértékben megbízott Leventében.

„A feltámadt apa” híre gyorsan elterjedt és egyre többen keresték meg a családot, hogy valóban igaz és nem csak egy legenda a feltámadás. Azok a betegek, akik elmentek hozzájuk, az apa és fia megajándékozta őket a fa nedvéből, akik szintén meggyógyultak. A csoda és hálájuk kifejezésekként megjutalmazták Leventéüket, így életük csodálatos lett. Nem szenvedtek szegénységben, betegségben és együtt örültek a csoda folytán bekövetkezett új életüknek.

Levente szerette volna meghálálni az öregasszonynak a magot, a csodát, de sohasem találta meg, a ház sem volt az erdőben. Különlegesnek érezte, de tudta, hogy az Úr segített nekik, amiért örülniük és hálát kell adniuk. Életerős család lett Leventéből és az édesapjából, akik azóta is boldogan élnek együtt, ha meg nem haltak. Ha nem hiszel járj utána és talán te is kapsz a csodafa nedvéből és csodában lesz részed.

Soltvadkert, Kuncz Hanna 8.a